

Франсоа Льолор

МАЛКИЯ ХЕКТОР

и уроците на Живота

François Lelord
PETIT HECTOR APPREND LA VIE
Copyright © Piper Verlag GmbH, München 2009
Translation copyright 2010, by Locus Publishing Ltd.
All right reserved

Франсоа Льолор
МАЛКИЯ ХЕКТОР
и уроците на Живота

Превод © Евелина Пенева
Художествено оформление © Огнян Илиев
Редактор Петър Величков
Коректор Цветана Грозева
Компютърен дизайн Митко Ганев
Формат 84/108/32, печатни коли 16,5

intense – част от Локус Пъблишинг ЕООД
мобилен: 0877 700 785
e-mail: office@locus-publishing.com
www.locus-publishing.com

Печат:
Полиграфически комбинат
„Димитър Благоев“ ООД
ISBN 978-954-783-127-8

Франсоа Льолор

МАЛКИЯ ХЕКТОР и уроците на Живота

ПРЕВОД ОТ ФРЕНСКИ
ЕВЕЛИНА ПЕНЕВА

intense
София, 2010

На баца ми

ВЪВЕДЕНИЕ

ИМАШЕ ЕДНО ВРЕМЕ момченце на име Хектор. Хектор си имаше татко, който също се казваше Хектор, затова у дома често го наричаха Малкия Хектор. Не се сърдеше, че го наричат така, защото мама и татко още от бебе го наричаха с това име и му беше свикнал. Само че нали когато наричат детето с името на баща му, а на всичкото отгоре добавят и „малкия“, родителите може да му създадат проблеми за времето, когато порасне, да му създадат комплекси, да го накарат да иска да постъпва винаги и непрекъснато както татко си или пък обратното: да го подтикнат да върши страшни недомислици, само и само да не прилича на баща си?

Не беше ли по-разумно родителите му да се допитат до психиатър, преди да му изберат име?

Ами не е било необходимо, защото таткото на Малкия Хектор беше тъкмо психиатър! (А психиатрите никога не се допитват до колегите си относно възпитанието на своите

деца, понеже не са много сигурни доколко меродавни са професионалните отговори.)

Да си психиатър е добра професия, с този недостатък, че вечер човек не може да разкаже на близките си какво му се е случило в работата. Може да разкаже само част от най-интересното, което хората са му разказали, заради професионалната тайна, или по-скоро заради, както казваше таткото на Малкия Хектор, страха да не би да издаде професионална тайна.

Малкия Хектор се гордееше със своя татко, защото беше лекар, а да стане човек лекар е много трудно. И после, защото неговият татко винаги изглеждаше спокоен, като да е най-силният на света и изобщо няма за какво да се притеснява.

Майка му се казваше Клара и Малкия Хектор си мислеше, че няма по-добра от нея в света. Често, когато таткото на Хектор все още не се беше прибрал от работа, а майка му си беше вече у дома, двамата се уединяваха и водеха дълги разговори. Малкия Хектор разказваше на майка си какво му се е случило в училище, а тя винаги го изслушваше, дори когато подреждаше дома или готвеше и често, докато разказваше как е бил добър с някой от своите приятели, с когото останалите са се подигравали, или как е отговорил добре в час, тя му казваше: „Браво, малки ми Хектор“, и леко го целуваше. Често тя го целуваше и без повод и му казваше „Малки ми Хектор“, от което Малкия Хектор се чувстваше много щастлив.

Мама чуваше много повече от неговите истории, отколкото татко му, което беше много чудно, защото неговата работа беше тъкмо в това – да изслушва хората, докато работата на мама, както беше разбрал Малкия Хектор, беше да пише. Понякога вечер я виждаше да работи на компютъра си и когато татко ѝ казваше: „Ела да погледаме заедно телевизия“, мама отвърщаше: „Не, до утре трябва да съм довършила това представяне.“ Постепенно Малкия Хектор разбра, че тези представяния малко нещо приличат на изпитването пред дъската в училище и че мама има шефове, които могат да ѝ поставят добра или лоша оценка.

Майка му работеше много, но обичаше и да готви и то винаги вкусотии – печено пиле с картопки, шунка с пюре, салата от домати и риба тон, а също и колкото искаш зеленчуци на пара с малко зехтин. Тя искаше Малкия Хектор и неговият татко да хапват достатъчно зеленчуци, на което двамата не държаха чак толкова много, затова тя правеше зеленчукови торти, които те повече обичаха.

От прочетеното досега вече сте разбрали, че Малкия Хектор е извадил късмет в живота. Имаше повече късмет от много други деца по света: той живееше с мама и с татко заедно, неговият татко имаше хубава професия, в която не го заплашваше безработица, а майка му умееше да готви и също имаше хубава работа. Семейството се събираше около трапезата и от време на време таткото на Малкия Хектор риташе топка със сина си.

Щастието обаче е относително, с което вие несъмнено сте наясно, и затова дори при целия си късмет, Малкия Хектор не беше съвсем щастлив, защото животът не е лесна работа.

„Уроците на живота трябва да се усвояват“, повтаряше често неговият татко и добавяше: „Добре е да се започне от рано, защото никой не знае колко му остава.“ Такъв си беше татко.

Всеки път, когато бащата му говореше така, майката на Малкия Хектор казваше: „Да беше се въздържал от подобен род коментари.“ Малкия Хектор не разбираше много добре какво иска да каже майка му, но много обичаше тези нейни думи, затова когато един ден неговият учител му беше казал: „Хектор, поставих ти слаба оценка, защото се вижда, че изобщо не си се потрудил“, Малкия Хектор му беше отвърнал пред целия клас: „Да бяхте се въздържали от подобен род коментари.“ Извикаха родителите му в училище на разговор с учителя, с училищния психолог и с госпожата от социалните грижи.

Малкия Хектор научи първия урок от живота: „Не забравяй никога с кого говориш.“

Впечатлило го беше, че баща му има навика да си записва мисли в малък бележник, с който не се разделяше. Малкия Хектор реши, че той също ще си записва уроците на живота в малък бележник и че един ден мама и татко, като им го покаже, те ще се гордеят с него.

И ето, че ще ви разкажем как Малкия Хектор усвояваше уроците на живота.

МАЛКИЯ ХЕКТОР И НЕГОВИЯТ ТАТКО

МАЛКИЯ ХЕКТОР обичаше да е с мама и с татко, а най-хубаво беше да е или само с татко, или само с мама, защото тогава по-добре си говореха.

Неделно време татко обичаше да излиза на разходка из горичката, която се намираше недалеч от квартала, в който живееха, и, разбира се, вземаше сина си със себе си. Гората беше красива, Малкия Хектор очакваше някой ден в нея да попаднат на таласъми или на феи като онези от приказките, но пък си знаеше, че това е невъзможно. Понякога се натъкваха на кошути, които стояха и ги наблюдаваха учудено, а след секунда изчезваха.

В онзи есенен ден в гората беше дори още по-хубаво тъкмо заради сезона. Поривите на вятъра преобръщаха окапалите листа, а баща и син вървяха спокойно. Само дето Малкия Хектор си имаше грижи. В главичката си дописваше списъка си с проблеми. Такъв си му беше навикът. Беше доволен, когато имаше

само един списък или пък изобщо нямаше такъв, но подобни случаи бяха рядкост. Тъкмо през онзи ден грижите му бяха много. Появила се беше и още една: дал беше назаем видеоигра на свой приятел, а приятелят му беше казал, че я бил загубил, но сигурно щял да я намери, което хич не успокояваше Хектор, понеже не друг, ами Артюр, друг негов приятел, му беше заел играта, а пък Артюр хем по природа беше много точен, хем беше последният човек, когото Хектор искаше да наскърби.

С последното домашно по география Малкия Хектор не се беше справил много добре и се чудеше дали учителят нямаше да му пише някоя много слаба оценка и после щеше да се срамува страшно пред майка си, когато ѝ показва бележника.

Когато бяха в магазина, за да му купят нови обувки, той излъга продавачката и майка си, че онзи чифт обувки му става идеално, понеже много му хареса. С тези обувки приличаше на истински шампион, а и продавачката обясни, че нямат по-голям номер. Сега обаче докато вървяха, той разбираше колко му стягат обувките, които му бяха много малки.

Последната му грижа отдавна го глождеше: в училище имаше едно момиче на име Амандин, което той много харесваше, само че не се осмеляваше да я заговори и си мислеше, че ако тя разбере колко много я харесва, ще го вземе за глупак.

– Как си, малки ми Хектор? – Баща му беше спрял и го наблюдаваше.

– Добре съм.

– Така ли? Много си мълчалив, не събираш есенни листа, а и според мен, изглеждаш много угрижен.

Малкия Хектор знаеше, че професията на неговия татко е да помага на хората да нямат толкова грижи, затова нищо чудно нямаше, че той е разбрал колко е угрижен.

– Ами малко – отвърна Малкия Хектор.

– Добре, защо тогава не ми разкажеш защо си толкова притеснен?

Малкия Хектор се подвоуми дали да не разкаже на татко. Започна от най-лесната част, историята с Гийом и Матийо, после мина към домашното по география... и после наведнъж му разказа за видеоиграта на Артюр, за тесните обувки, за Амандин...

Накрая чак му се доплака.

– Добре – каза татко. – Хубаво е, когато си поговорим.

– До гуша ми е дошло – каза Малкия Хектор. – Да можеше никакви грижи да нямам.

– Е, знай, че всички си имаме някакви грижи. Нормално е.

– Не – възпротиви се Малкия Хектор, – порасна ли, сбогом на грижите! – Той си знаеше, че мама и татко нямат никакви грижи.

Баща му се усмихна:

– Грижите нямат край, малки ми Хектор!

– И когато човек порасне ли?

– Никога, дори когато човек стане голям.

– И какви са те тогава?

Баща му, като че ли се позамисли малко, после отвърна:

– Същите.

– Същите ли?

– Да.

– Не може да бъде, нали като порасне човек, прави каквото си поиска, може да си приказва каквото си поиска.

– Точно съвсем същите не са – уточни татко. – И все пак са същите.

– Например, какви са?

– Ами как трябва да постъпи човек... Какво не смее да си признае... Как го е страх, че няма да е достатъчно силен... Дали не е наранил някого... Сам ще видиш, че е така през целия живот.

– Но така е много тъжно!

– Не е, такъв е животът! Важното е, човек да се научи да се справя с грижите. Защото те никога не свършват.

– Само че понякога нямам никакви грижи, хич никакви.

– Чудесно, защото онова, което ще запомниш от тези грижи и с които ще се научиш да се справяш, ще ти помага през целия ти живот.

– Значи е хубаво да имам грижи, така ли?

Бащата му се усмихна:

– Да, само споделяй с мен, когато започнат да те затрупват. Или разказвай за тях на мама.

А Малкия Хектор се замисли дали пък да не помоли татко си да поговори с мама за обувките, защото той не се осмеляваше да ѝ признае истината.

Вечерта Малкия Хектор беше по-добре. Татко имаше право, сподели ли човек грижите си, олеква му.

Освен това имаше да запише важна мисъл на първата страница на бележника си. Започна с името си, после с деня, с годината и накрая старателно написа:

Грижите угат как човек да умее да е угрижен по-нататък в живота.